

ДЕЛАТЕ

2 декември 2008 г., брой 2, сезон V, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

Да бъде или да не бъде?

Какво се случи с направения външи
сандвич за училище? Защо ябъл-
ките и бананите излязаха от
ученическите раници и отстъпиха
място на чипсите? Знаем ли с цената
на какво отглеждаме гръжливо на-
вика да купуваме от лавката?

Хамитовски въпроси, които оче-
видно са започнали да мъчат Минис-
терството на здравеопазването. До
край на годината се очаква да настъ-
пи истинска революция на училищна-
та трапеза. Ура! Прокара се нов за-
кон, според който в училищните блю-
фети и столове няма да бъде разре-
шена продажбата на вредни храни.
Под това разбираят банички (и с

колбас), чипсове, вафли, колети, биск-
вити и пр., а относно столовете:
пържени картофени и зърнени храни,
пържени ядки, сухи супи и бъльони,
торти, пасти и сиропирани сладки-
ши. Десертите, до които ще имаме
достъп, ще са на зърнено-плодова ос-
нова и шоколад. Ще трябва да забра-
вим за Always Coca-Cola и сродниците
ѝ, защото доброма стара боза отно-
вно ще застане на върха. Освен нея ще
можем да пийваме вода, натурални
сокове без захар, нискомаслено мляко
и чай.

Според статистиките от наци-
оналния план за действие „Храни и
хранене“ 2005-2010 близо 20% от де-

цата на възраст между 7 и 19 г. у нас
имат наднормено тегло, а със зат-
льстване са 5,6% от учениците. Ко-
ето от своя страна преразполага
към опасни болести като диабет,
проблеми със сърцето и кариеси. Дру-
ги данни от проучването: 30-45% от
учениците ядат всеки ден тестени
продукти с високо съдържание на
мазнини или на захар; 23-30% ядат 4-
6 пъти седмично чипс и още 40-60 на-
сто го консумират 2-3 пъти седмично;
във всички блюфети (лавки) има 5-
15 асортимента захарни и шоколадо-
ви изделия, както и до 20 асортимен-
та чипс и снаксове.

Голямият проблем обаче е: В със-

тояние ли е образователната ни сис-
тема да се справи с подобни ограни-
чения? Защото трудно ще се осъщес-
тият контрол върху предлаганите
 храни, ако не съществуват съответ-
ните санкции при нарушащото на
закона. Въпреки че резултатите от
горното проучване са оповестени
още през 2006 г., драстични разлики в
интериора на лавките не се забеляз-
ва. Може би с въвеждането на проме-
ните и най-вече със стриктното им
спазване хранителният режим на
средностатистическия ученик ще
наклони везните към здравословното
консумиране.

На страница 7

Чудовищата
и зверовете
в училище

2

Нов
хит в
ЕГ "Пловдив"

3

Пазар
на
душни

10

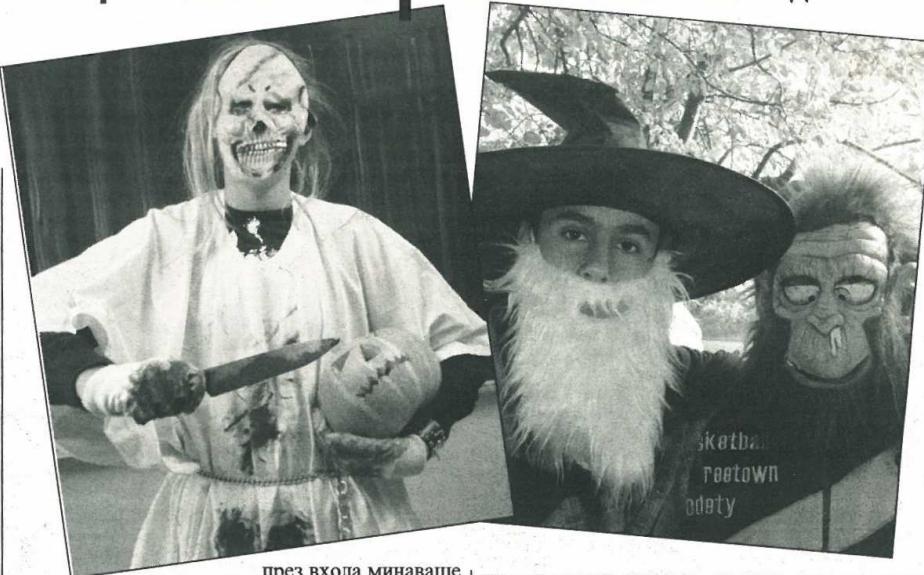
Bunny Kacher-
A typical
story of how
to build an
acting career
in America

14

Чудовищата и зверовете в ЕГ „Пловдив“

Представял ли си си мачото от съседния клас като върколак? Или смешника като Дядо Коледа, който се смее весело. Или пък нова миньонче, което винаги лети напред-назад из коридорите като пчеличка. А сладураните от класа ви като медицински сестри? Има един ден в годината, когато това може да се сбъдне. Е, при нас не беше на точната дата, т.e. 31 октомври, когато според ирландската традиция душите на умрелите се завръщат на Земята и хората се обличат като какво ли не, за да ги изплачат. Конкурсът беше обявен на 30 октомври и беше организиран от УП. Победилите в състезанието трябва да благодарят на Пешо от 8-ми клас, който не само съвърши огромна работа по организирането, но и ни снабди с пастби и шоколади за най-страшно облечението.

За някои може да не

е било така, но още когато влязох в сградата в 7 и 20 сутринта, едва отваряйки очите си, усетих атмосферата на празника. До кафе-машината един огромен върколак си слагаше космите по ръцете, а

през входа минаваше една групичка феи. Вървейки си по коридора, видях Дядо Коледа да стои прилежно в един кабинет по литература. А две Баби Яги си оправиха грима на огледалата. Скоро в класа ми имаше меди-

цински сестри, вещица и един полумъртвец-полутводовиц, който смразяващо кръвта на всички учители, които го видяха. Много оригинални бяха и пастелчетата от 11-и клас.

Не ми се иска да продължавам да изб-

роявам, защото зная, че ще изпусна някого, а всички до един бяха „ужасни“. Но каквото и да говорим, 8-ми клас ни биха възяко отношение. Някой даже нарече общежитията „менажерия“.

Нека да уточня, че

една от победителките там беше момиче-самурай. Вадете си изводите. За да обобщя, настроението беше чудесно въпреки облачното време. За съжаление обаче, в „по-голямата“ смяна нямаше много ентузиазъм, но мисля, че момичетата от 10-з си заслужиха наградите. Ангелчета, феици, или на каквото приличаха, бяха много оригинални.

Надявам се, че следващата година ще успеем да организираме празника по-добре и да раздадем още повече пасти и шоколади.

Да не забравяме обаче, че и нашите съдии, които оценяваха участниците, раздаваха на всички бонбони, тъй че всеки вкуси духа на Всички светии.

Дано да не са останали чудовища и подобни из ЕГ-то, защото те ни преследват цяла година...

Ралица ИЛИЕВА

Halloween в Деня на народните будители

Halloween... маски, костюми, боялони. Пълно е с вещици и таласъми. Но дали някой забелязва плаката на входа. Дали някой изобщо откъсва очи от лакомствата и пъстро-тата на костюмите, за да улови магията на един друг празник. На един БЪЛГАРСКИ празник - Денят на народните будители.

За тези, които не знаят, Денят на народните будители се чества на 1 ноември и е национален празник. Може би това е и причината много ученици да гледат на него като на последния почивен ден. Тази година ситуацията не беше по-различна. Украси и гълъбка. На всеки Skype профил и на всяка учебна страница е пълно с тикви, високи шапки и ухилен чудовища. И дори в институция като училището, която символизира просветата, постерът, изработен от госпожа Ноеми Доникян, беше единственото доказателство, че подобен празник предстои.

А няма нужда от будители и днес? Няма глобализацията и главоломното развитие на технологиите не са погълнали ежедневието ни? Дали не се чувства обръкан българинът в новото си ампло на европейски гражданин? А какво да кажем за бъдещето на страната - учениците. Те май прекарват повече часове на ден пред компютрите си, отколкото биха отделили на любимата си книга за цяла седмица. И това не е най-лошото. Лошото е, че те ще прочетат това и ще си помислят: „WTF! На кого му пук!“

Искрено се надявам, че ние, учениците на ЕГ „Пловдив“, няма да спаднем в гореспоменатата категория. И все пак и тази година избрахме да избягаме. Затворихме очите си и се скрихме зад маските на празничните си костюми. Оставихме се да бъдем погълнати от ЧУЖД, ЕЗИЧЕСКИ празник, потъпквайки националните си традиции, съхранили ние като народ през всичките тези години. За съжаление, цялата тази суматоха около Halloween беше организирана от нас самите - от училищния ни парламент. Присъстващите на някои от последните заседания можеха да откроят и съмнителните мотиви за цялата подготовката. Имаше и такива, които помислиха трезво, но уви, гласът им остана „Глас в пустиня“.

Мая КУМАНОВА

Асоциация на завършилите ЕГ „Пловдив“

www.alumni.els-plovdiv.com

От известно време вече е факт възраждането на Асоциацията на завършилите Английската гимназия (PELSA). Зад нея стоят бивши възпитаници на наше училище и е насочена към всички, които по някакъв начин са свързани с него - настоящи ученици, alumni, учители.

Сред основните задачи на PELSA е създаването на мрежа от регионални клубове по цял свят, които да бъдат като обединително място за учениците на ЕГ-то, където и да се намират.

Главна цел на организацията е събирането на финансови средства за подпомагане на гимназията, като абсолютно всеки може да дари. В момента са създадени две кампании - ELS General Donations и специална, за училищния вестник „Делта Тв“. (За което сме изключително признателни на инициаторите - бел.ред.) За момента съб-

раните средства са в начален стадий, но основателите на асоциацията силно вярват, че духът на гимназията ще се върне в онези, отдавна тръгнали по своя зрял път, и всеки според собствената си нагласа бил могъл да финансира свидетелни ученици. Също така всеки може да стартира собствена дарителска кампания, насочена в избрана от него сфера на училищния живот и дейност. Ако дарите повече от \$100, името ви ще бъде публикувано в специалната секция на електронния бюллетин на асоциацията и на страницата на гимназията, дарящите над \$5000 получават благодарствен документ и подарък. Но колкото и да решите да дарите, приносът ви ще бъде оценен!

Асоциацията си поставя за цел също така да предоставя полезна информация за кандидатстващите в чужбина относно колежи, университети и т.н. И не на

последно място, това е и място, където новоизпените специалисти могат да открият информация за работни места.

PELSA работи в сътрудничество с Ученническия парламент, като той играе ролята на мост между поколенията относно промените и нуждите на гимназията, така и между дарителите и ръководството за успешното извършване на дейностите на клуба. В момента членове на бордът на директорите се състоят от Ивайло Писков '94 (административен директор), Георги Варимезов '94 и Тодор Хаджийски '95.

Като основна трибуна асоциацията използва своя уебсайт www.alumni.els-plovdiv.com. На него можете да намерите подробна информация за мисията и целите ѝ. За връзка с организацията можете да пишете на e-mail адрес: info@els-plovdiv.com.

Еница ГАБРОВСКА

Нов хит в ЕГ „Пловдив“

Най-хубавото е, че намерихме нови приятели

Ученици от Езикова гимназия „Пловдив“ бяха на посещение при своите приятели от Иоханес-гимназия в Ланцщайн, Германия

Посещение на часове, дискуси, разглеждане на замъци и катедрални, необикновено преживяване на Скалата на Лорелай, уютни вечери със семейството-домакин, гостувания при роднини на домакините в програмата на немско-българската обменна група в продължение на десет дни.

Почти от година съществуват връзките между двете елитни гимназии. През октомври 2007 година четиричленна делегация (Вернер Хюртер, Алфонс Майер, Кристина Ълцер, Алфред Бел – директор) начело с директора на Иоханес-гимназия ида на посещение в ЕГ „Пловдив“ с предложение за партньорски отношения. След продължително издиране и проучване на подходящ партньор, гостите от Германия се спират на ЕГ „Пловдив“ заради всичките ѝ достойнства и постижения и очакват с трепетно вълнение българска страна да ги одобри и приеме отегнатата ръка. Последвалата обратна визита на представители на ЕГ „Пловдив“ в Ланцщайн (Люба Попова – директор, Лили Караколева, Юлия Тодорова, Михаил Калнев) приключва с подписването на 17.12.2007 г. на свидетелство за сътрудничество и партньорство.

Следват месеци упорит труд за изготвяне на проект-предложение за двустранно партньорство по програма

„Коменски“, което е одобрено за финансиране от центъра за развитие на човешките ресурси – номинирана национална агенция на ЕК по програмата „Учене през целия живот“.

На 22.09 пристига първата група от 22 немски ученици и двамата ръководители. Настанини по домовете на своите партньори, гостите имат възможността да се потопят в атмосферата и бита на семейството-домакин, да участват в учебния процес и да притаят дълг пред исторически и културни забележителности като Долината на тракийските царе, култовия храм в Старосел, храм-паметник Шипка, града музей Несебър, старопланинския курорт Жеравна, известен със

своите занаяти и пленяващ посетителите с живописните си двуетажни къщи, Казанлък и една от най-известните розоварни в околните му, покриващи със своята мистичност и величие Перперикон. Към всичко това се добавя своеобразното очарование на града под телепата.

Впечатленията от десетдневното пътуване се обобщават с дневник на обменната група, богат снимков материал и анкета, които гости и домакини, разделени в три групи, изготвят съвместно.

Месец по-късно, на 22.10.2008 г., 22 ученици от 11 клас и трима ръководители (Боряна Митрашка – помощник-директор, Юлия Тодорова, Ленка Стайкова) заминават при своите нови приятели от Иоханес-гимназия. Десетдневният престой протича по предварително предвидена програма с посещение на учебни часове, но също така и много екскурзии. „В България е невероятно“, споделят гер-

манските ученици след посещението си през септември, докоснали се до българската култура, бит, гостоприемство и история.

„В Германия е невероятно“, споделят българските младежи, обикалящи Кобленц, Кьолн, впечатляващи замъци по Рейн и смялите всички с добро познаване на езика и зряло поведение.

„Всичко беше много интересно, но най-хубавото е, че намерихме много нови приятели“, споделят младите хора. Те, както немци, така и българи, са единодушни: „Това е първият, но не последният ни обмен.“ И говорят за дългосрочно партньорство.

Очевидно младите хора имат нужда от подобни контакти, имат потребност от тези езикови и междукултурни мостове в името на една бъдеща, обединена Европа.

Лили Караколева

Johannes-Gymnasium Lahnstein

Hiermit besiegeln wir die Partnerschaft zwischen unseren beiden Schulen und versprechen, sie zu fördern und zu vertiefen.

С това потвърждаваме партньорството между двете училища и обещаваме да го укрепваме и задълбочаваме

P. Friedl
Lahnstein 17. Dezember 2007

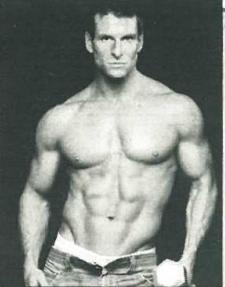
M. Stoyanov
Lahnstein 17. Dezember 2007

Lahnstein 17. Dezember 2007

Fremdsprachen-Gymnasium Plovdiv

Милен за анаболите

Анаболите предизвикаха едни от най-противоречивите спорове и изказвания относно приложението им в съвременния спорт. Безспорно ще станете здрави за три месеца, но цената е голяма: отслабване на имуна система, акне, високо кръвно, намалено либидо, увеличена честота на ерекциите, коопад и много друго. Ако това (снимката) не ви е достатъчно, си взимайте анаболите, но не забравяйте, че средната продължителност на живота на културистите е 40-45 години. ;)

Милен КИКОСОВ, 11-е

Випуск 2009

Випуск 2009. Това е една комбинация от невероятни по своята същност хора, събрани в 10 паралелки. И може би ще кажете, че всяка година има по 10 такива със същото толкова стремителни, нахъсани, надарени, вървачи и можещи тийнейджъри, събрани от цяла Пловдивска област.

Аз пък ще ви кажа, че не сте прави! Всеки випуск е сам за себе си, а точно за този - 2009, смее да търдя, че има невероятен потенциал и енер-

гия откъм изкуство, активност, реализация, успеваемост и т.н. Интересното при нас е, че всеки клас е нещо специално, и когато чуете съответната буква от „A“ до „K“, има точно едно нещо, с което ще ги събрътете - мързеливите, дразнещите учителите, сериозните, отговорните, зъбърите, веселящите, натегачите, гъзарите, бунтарите и т.н.

Разнородни, разнообразни, различни, но по 26

сме обединени от една-единствена буква, зад която се спомайва една уникалност, една посъвему притегателна сила, която те кара да искаш да си с тези хора.

Една галерия от типове и храви, хора, които за 5 години се научиха как да живеят, усъвършават и бъдат заедно въпреки различията. Ето защо реших, че този феномен си заслужава да остане във времето. Феноменът Випуск 2009!

Ива(B1), Петя Ст.(Stefi), Виктор, Видо(Гения), Мим, Петя, Адрие (Haraboo), Shadena, Дили, Миро, Неда, Ели(B2), Тони, Мира, Ками и Лили (работещите момичета), Мими, Ани, Пешо(Кончи МД), Пеньо, Антон, Злати(Генчо), Ясен, Кръстьо и естествено Христо Мирчев (Trouble Maker - липсващ на тази снимка).

Да ви разкажа ли една приказка за една класна стая в една малка скълупена сграда на края на града? Изброяните преди това имена са главните участници. Като всяка история без край си има начало – 15.09.2004 г. Зайци, неподозиращи опасностите. Поговорката „Внимавай какво си пожелаваш, за да не ти се случи!“ – изцяло запълваша мислите ни след един месец усилено изучаване на този „прекрасен“ език – немския. Ето я и 24-караратовата усмивка на Видо, непроменена досега, ето ги и „колежките“ зад него. Момичето с най-много розови дрехи – Верчето. Тандемите – Ели и Ива, Тонито и Петя.

В следващите сцени действието се разиграва в малко по-голямата, намираща се по-близко до един от най-големите кръвоносни съдове на града, но оставаща си захвърлена като кубче от лего там, на полето, постройка. Не е за вяране как за толкова кратко

време участниците в компетицията „Да оцелееш сред свои“ се разделят на малки групировки, но един съдбовен момент ги накара да бъдат наистина единин, не просто и само физически присъстващи в една стая. Нямаме отцепници, нямащие думи, а само действие.

И тъй като никой не обича статичната, настъпиха неочаквани и донякъде малко изненадващи промени – някой заминаха, други ги изритаха, на трети им излезе „ксметът“ да се присъединят към „a“ клас. Изпращахме една ера на великанки и посрещахме тази на неизвестността. И не, не, не си мислете, че сме толкова големи егоисти. Само че всеки се наглася според ситуацията (признавам)! Като събърещ числата от 1 до 25, няма да откриеш броя ни, а лицата, които сме използвали през годините, умнохи ги по 5 – и ето ни наяве.

Все пак – нали не сте забравили, че това е приказка, а тя всякога има „Happy End“, поне за този, който я пише. Зависи от мен, от теб, независимо кой номер от таблицата на дневника заемаш. Да си единак е скучно, но да си част от състезанието е блажено усещане!

Анна
КОЛЕВА,
12-a

12-а клас

Know-How

<http://www.wikihow.com>

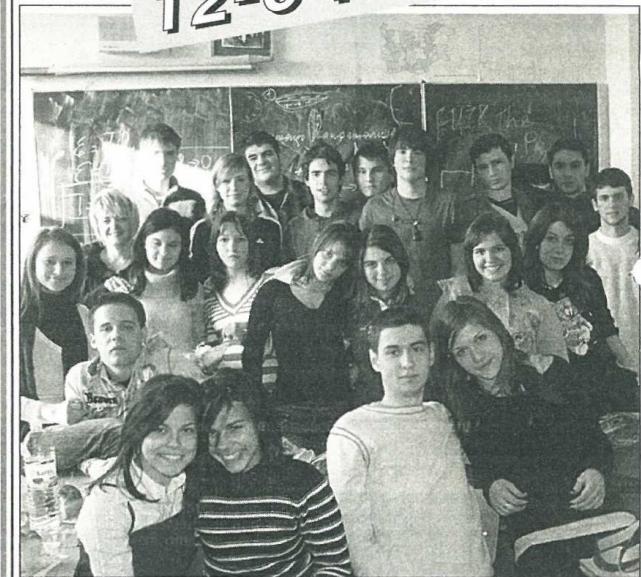
Това е един уникатен сайт, който съдържа над 45,163 статии за това, „как да“. Най-големият наръчник за живота, включващ статии за това, как да изкарате предредного контролно, как да препишете по най-хитрия начин, как да си накъздите косата, как да измийте банията ефективно или как да промените стила си, така че да приличате максимално на любимия си филмов герой. Създаването на нови статии е възможна опция за абсолютно всеки регистриран потребител, подобряването на вече съществуваща статия - също. Естествено, спазват се някои определени правила, информация за които може да получите в сайта.

Биолета ИЛИКОВА, 11-в клас

Седя и се чудя как да опиша класа си (не е лесно). 12-б клас трябва да се види, не да се опише... Като цяло може би сме като всеки друг клас – има различни хора с различни характеристики, с различен вкус и начин на живот. Трудно могат да се опишат 26 человека. За времето досега всички разбраха, че „б“ клас сме хора, които трудно се примирият с правилата (Откъде разбрахме ли? От оплакванията на учителите може би, от постоянните кръсьци по време на час и т.н.). Може дисциплината да е почти нулева, но това не значи, че и успехите са такива (12-б

Цвета
ЕРМЕНКОВА,
12-б клас

12-б клас

12-б като за последно

Едва ли някой ще отрече твърдението, че друг клас като XII В“ няма. Темпераментни и емоционални, ние рядко оставаме незабелязани от учители и ученици. При нас сме хиляди и неспирният купон са водещи приоритети, а лудорията спътница в ежедневието. Това често предизвиква противоречиви мнения у останалите за едни сме прекалено щури и недисциплинирани, за други интересни, за трети оставаме неразбрани, но със сигурност нашият колоритен характер привлича погледите. Максимата ни „които се смее, злo не мисли“ създава впечатление, че за нас училището е поле за изява не на умствените възможности, а на разнообразните веселящи идеи, които ни спохождат. Но нали знаете, че понякога външният вид лъже. И ние имаме какво да оставим след себе си на гимназията, на която сме благодарни, че ни събра в този състав.

На страница 5

12-В като за последно

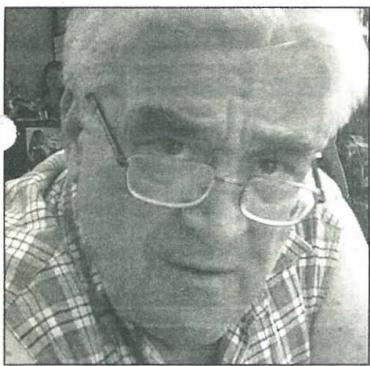
От страница 4

Всички се гордеем с постиженията, които някои от класа са постигнали в ежегодните олимпиади и конкурси, с много победи, спечелени на футболния терен и по време на спортните празници, с миналогодишния председател на училищния парламент (незаменима част от XII "В"), който направи много за училището и се отказа, докато беше още на върха. Това бяха успехите ни за хората, които ги искат черно на бяло. По-важното за нас е, че през годините си останахме една положителна константна величина, чието географско положение е известно на всеки там, откъдето се чува смехът на 26 прекрасни личности. Макар да предпочетохме комедията пред древногръцката драма за сценарий на нашето училищно ежедневие и да не сме успели да прихванем от прословутата немска точност (въпреки че сме немска паралелка), ние си останахме точни хора, на които може да се разчита в трудни моменти. За 5 години пораснахме много, но и успяхме да съхраним детското в себе си, за да можем да се надсиваме над изпитанията и да гледаме оптимистично на живота. На тези след нас пожелаваме да преследват мечтите си и, ако понякога се изморят или отчаят от предизвикателствата на училището, да си спомнят за XII - в выпуск 2009 и от нас има какво да се научи!!!

Христина СПАСОВА, 12 'в' клас

Интервю с първовипускник – откровено за гимназията

**име: Илия Иванов
Тенев**
години: 68
**клас: „а“ клас,
випуск 1963**
дата на раждане:
21 септември 1944

— Защо решихте да учите в новооткритата през 1958 г. езикова гимназия?

— През 1958 г. решението да постъпля в гимназията беше на моите родители. Предната 1957 г. се роди мой брат, който се нуждаеше от цялото внимание и грижи в семейството, а за бях вече пораснал и станал самостоятелен. Ще допълня, че съм роден в град Екс-ан-Прванс, Франция, а майка ми е француза. Тогава родителите ми са смятали, че освен майчиния ми френски език ще е добре да науча и английски. Трябваше вече, поне говоримо, да знам бъгарски, за да уча и руски. Доколко тази втора причина за решението на родителите ми е била достатъчно разумна, е отделна тема.

— Кандидатствахте ли се за влизане в гимназията?

— Кандидатстването – поне за първия прием, а може би и за още няколко години, след това беше по документи от завършен 7 клас. Мисля, че по-късно са въведени приемни изпити като в другите две езикови гимназии – в Ловеч и Първа английс-

ка гимназия в София. Мисля, че нашата гимназия беше третата по ред след споменатите, но не мога да се закърна. По-късно във всички по-големи градове се откриха нови английски, френски и немски гимназии със специфичен и много ефективен учебен план.

— Беше ли популярна гимназията?

— В самото начало гимназията не беше популярна. Битово бяхме настанени в пансиона на интернат „Роза Димитрова“, до Четвъртият пазар. Учебните занимания се водиха в гимназия „Димитър Благоев“, а се хранехме в стол близо до Джумаята. И всеки ден, строени като войници, марширахме до училището, за храна до стола и до „Роза Димитрова“ за почивка. По-късно ни настаниха в Семинарията, където вече учеше и ползваше пансиона друго за бележително пловдивско училище – Физкултурният техникум. Изкушавам се само да спомена, че растяхме заедно с изумителни ученици – спортисти, които отдавна са влезли в гордата история на спорта за всички времена.

— Дори и тези, които са били от Пловдив, ли бяха на пансион?

— Първият випуск бяхме 80 ученика, разпределени в 4 паралелки. Не знам защо, но момчетата бяхме общо 20, а момичетата 60. Основната част бяла от окръзите на Южна България и най-много, естествено, от град Пловдив. В Семинарията бяхме на пълен пансион, включително и всички пловдивчани. Ходехме под строй да се кълпем в Чифте баня всеки понеделник. Ако нямахме слаби оценки, имахме право на градски отпуск в сряда от 16 до 18 часа и в неделя от 14 до 19 часа. Можехме да излизахме само в строги униформи.

— Филмът „Вчера“ отразява ли действителността тогава?

— Филмът „Вчера“ е заснет в пансиона, в който завършихме обучението си, и мисля, че 95% отговаря на условията, при които учихме и живяхме почти 5 години. Но историята, за която се разказва във филма, е пренесена от Немската гимназия в Ловеч. В нашия живот не се случаха драми и живеехме толкова весело, че често предпочитахме да останем в пансиона, вместо да излизаме в отпуск – на кино, на разходка и т.н.

— Какво беше първото име на училището?

— Мисля, че първото, а също така и последното име на училищния патрон е „Георги Кирков“. Този патрон беше избран от първия официален директор на гимназията – Любен Христов. Той оглави училището мал – на 29-30 години (дано не греша много!), което допринесе за една невероятна атмосфера. Знам, че е несъкромно, но мои съученици показваха изумителни възможности като учени, лекари, учители, дипломати и т.н. За мое съжаление, някои от тях се отдоха на изкушението да се занимават с политика.

Петъо АНГОВ, 8-к

In memoriam

На 23 юли тази година неочаквано ни напусна г-жа Ренате Грубер. Тя бойде в ЕГ „Пловдив“ през 2003 година и преподаваше немски език до края на учебната 2006/2007 г. За тези четири години тя остави ярка следа не само в живота и историята на гимназията, но и в сърцата на всички, които я познаваха. Винаги беше готова да помогне на ученици и на колеги. Тя с готовност подпомага морално и финансово българските си колеги по време на изключително тежък момент – учителската стачка. Дори и когато беше в Германия, тя продължаваше да мисли за всички нас и изпращаше картички на гимназията. Тя не ни забрави. Нека и ние я забравяме!!!

Как да отида в Америка?

Една приятелка ме попита това и доколу: „Зашто искам да се омъжа за американец...“ Но все пак предполагам, че има доста хора, които се интересуват от основните стъпки, за да отидат в чужбина, иマイк пребид, че сме в елитна езикова гимназия. Ето няколко начина да се озовеш в Съединените щати:

Трик 1

Всяка година се провежда състезание на Българската асоциация по четене, в която участват ученици от езиковите гимназии в цяла страна. В конкурса се допускат учащите в десети клас и първи, училищен кръг, се състъпят през есента. Миналите години тои представяващи есе. След оценяването се отсяват най-добрите работи (минимална година 17), подават се огромно количество формуляри и документи и около началото на декември в София се провежда изпит-тест, включващ слушане, четене, упражнения и писане на есе. Форматът не е труден, целта е да се покажат основните и необходими знания по английски език. Получилите над определен брой точки получават сърдечни поздравления и са поканени на интервю след Коледната ваканция. Имаш 2 възможности – да избереш НМС (за Великобритания) или Assist (за

Щатите) и ако те изберат пе-челиш почти пълна стипендия и пансион за една година в престижно частно училище в съответната страна. Звучи чудесно,али? Защо не опишаш? Преди няколко месеца изпратихме единствената победителка от нашата гимназия за отминалата учебна година, Моника Милковска, която сега се намира в Wayland Academy, Beaver Dam, Wisconsin, USA. Разбира се, че трябва да се приbere в България за 12 клас и да на-вакса с предметите, които в момента не изучава, но съм сигурна, че за нея това ще е една незабравима година, а пък и не се съмнявам, че ще успее да влезе в колеж там, след като завърши. Така че – пожелавам на десетокласниците успех на тазгодишното състезание!

Трик 2

Така обикновено заминават голям брой ученици всяка година – след завършването си те отиват в колеж в Щатите. Колкото и просто да звучи, това е много сложна и източителна процедура, но опредено си заслужава усилията. На първо място трябва да се положат няколко изпита. TOEFL (Test Of English As a Foreign Language) е доста по-лесен в сравнение с CAE, но има една особеност – прави се на компютър и се изисква

много по-голяма бързина. Изпитът се провежда в TEI, както и на други места – оторизирани представители. А какво е SAT? Scholastic Assessment Test I: Reasoning Test е приемен изпит за американските университети. Той се състои от няколко части, като те съдържат английски и математика. Математиката не е особено труда, ако се подгответ по подходящ начин, но the tricky thing е, че трябва да научиш 5000 думи (има ги в интернет), които ще са ти необходими за изпита, повечето от тях са старели и не се използват в ежедневната реч, но без да ги знаеш, не можеш да изкараш добри резултати. В повечето университети (колежи) изискват и SAT II: Subject Test. Това са изпити по Ададни предмети, които ти сам избирам. Препоръчено е да са три и би трябало да изкараш поне 700 от максимум 800 точки на всеки, за да ти дадат стипендия. Предметите могат да бъдат: чужди езици (за нас това може да бъде немският – нивото не е особено високо), биология, химия, физика (обикновено на него се изкарват много добри резултати), математика 1 и 2, история (световна или американска) или английска литература. Стипендии се дават обикновено, при положени изпити по точни науки, така че е добре да се ориентираш към тях. Но понякога се оказ-

ва, че резултатът на SAT I и II или TOEFL не е толкова важен. Във факторите, които са от значение, влизат твой GPA (General Point Average – средният ти успех) и препоръките, които имаш. Но много важни са допълнителните ти активности, extra curriculum, които показват, че си активна и социална личност. Такива могат да бъдат членствата ти в дадени клубове и организации, спортове, work experience и други. Повече информация за изпитите и приема в университетите, освен в интернет, можеш да намериш в Комисия Fullbright, чийто офис се намира на Бингото. Там винаги има актуална информация за изпити, веднага ще ти обяснят всичко и ще ти помогнат с попълването на формуларите. Също така можеш да разгледаш „черната тетрадка“ с всички, които са заминали в последно време за САЩ, с каква стипендия, допълнителни занимания и резултати на тестовете са влезли в колежа. Офисът работи от 12 до 14 часа от понеделник до четвъртък. Сигурно вече разбирам, че се изисква много труд, за да постигнеш една такава мечта, но определено

си заслужава!

Трик 3

Чувала съм за много хора, които са влезли в български университети и са отишли за известно време в Америка на бригада. Това е чудесен начин да разучиш средата на живот и да спечелиши пари. Тези студентски бригади се организират често и ако си достатъчно наблюдателен и съобразителен, лесно можеш да станеш част от такава. Но, разбира се, след това най-вероятно ще трябва да се върнеш, освен ако не си намериш американски съпруг, защото визата ти ще изтече. Ако си с учебна виза и учиши в колеж, след това можеш да я удължиш, затова обикновено студентите от българските университети се вършат. Това обаче не е най-приемливият начин да се озовеш в родина на чипса и независимостта, но все пак е опция.

Това е накратко. Сигурно повечето от вас са запознати с всичко това, но за 8-9 клас тези факти са важни, за да им помогнат да се ориентират. Е, кой иска да отиде в Америка?

Ралица ИЛИЕВА

АУБ ТЪРСИ НАС!

На 30 октомври в кинозалата се състоя презентация на Американски университет в Благоевград специално за заинтересованите от двете езикови гимназии. А те не бяха много – дали защото не бяха видели нищожно малката бележка на входа, или

не са удостоили с внимание нито една от ежегодните статии по темата в този вестник, не знам. Факт е обаче, че дойдоха само шепа единайсетокласници.

Горките представители на университета! Admissions Counselor Любомила Борисова и

проф. Н. Делчев (по-татър) бяха екипирани с мултимедиен материал, и дори си носеха лаптоп, явно предчувстваватки дефицита от към качествена техника в Египет. И всичко това само за да привеят кандидати между нас. Това си е повод за гордост,

не мислите ли? В нас те виждат потенциални АУБ студенти – „energetic, enthusiastic, determined to succeed“. За щастие, макар и малко на брой, присъстващите оправдаха тези очаквания. Чак ми стана топло на душичката как по-най-ясно с цялата процедура и задаваха нероден-гарало-въпроси за плувния басейн или общежитията. Значи са се ориентирали рано-рано и вече действат. Похвален!

Аз нямам да разказвам за пореден път проспекта на АУБ – няма нещо ново, а като единствен по рода си ВУЗ в България (наподобяван само от City

University – Правец) съвървам, че славата му се носи надълък и нашир. Американски тип обучение излязо на английски, college campus, мултикултурна среда, стажове, бригади, интернатура за работа към международни компании още при завършване. Това е.

Бившият ни съученик и редактор на „Делта Т“ Ивайло Василев, сега третокурсник в АУБ, не само сподели собствен опит, а и обеща да чака новите попълнения. Кръвта вода не става ;).

Вечерта на АУБ в хотел „Метропол“, об-

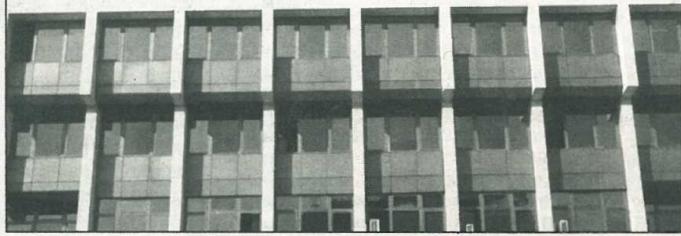
ща за пловдивчани, също не бе активно посетена от родители и кандидати. Аз лично очаквах загрижен мами и татковци да засият с въпроси представители, но те апатично мълчаха. Дори споменаването на таксите не ги впечатли... Жалко, наистина. Energetic, enthusiastic, determined to succeed... here we come.

Повече инфо на www.aub.bg (и той е на английски), но има преводи за родители на най-основните неща като такси).

Димитра ТЕНЕВА, 12-к

АМЕРИКАНСКИ УНИВЕРСИТЕТ В БЪЛГАРИЯ

AMERICAN UNIVERSITY IN BULGARIA

Милион и едно желания

- Това ли е?

- Това е.

- Супер ли е?

- Супер е.

Ухилих се и се загледах в него. Очаквах усмивка, но не и сълзи. Очаквах радост, но не и отчаяние. Очаквах него, но не и себе си...

- Защо плачеш?

- Плача?

- Плачаш.

- Знам.

Докоснах целото ми с устни и побягнах. Знаех, че ме следва. Аз следвах мечтите си, защото имах нужда от тях. Имах нужда от нещо, което да ме крепи през студените нощи. Имах нужда от нещо, което да ми праи сянка през горещите следобеди. Имах нужда от мечтите си и ги следвах. А той следваше мен. Е, какво пък, следвах го и аз.

Пред мен имаше гъста гора. Борови гора. Отбелязвам го, защото е важно. Наистина важно. Боровете не са обикновени дървета. Те са вечни. Нямам предвид вечно зелени, просто вечни. Докоснеш ли стъблото на едно такова дърво, можеш да усетиш чувствата на цялата гора. Дърветата също изпитват чувства. И плачат, и се смеят, и говорят, и се радват, и се страхуват, и искат, и мечтаят, и желаят, и знайт, и могат... Ако не сте докосвали стъблото на бор, никога не бихте разбрали истините в живота. Аз съм докосвала стъблото на бор. И съм разбрала.

- Обичаш ли го?

- Него ли?

- Него, да, него.

- Обичам го, нали е бор.

- Луда си, нали?

- Четирима от петима доктори...
...са на моето мнение, знам. Това

ти е коронния номер.

- Знам. Ти луд ли си?

- В какъв смисъл?

- Дружиш с мен?

Постояхме известно време, заслушани в мислите си.

- Права си. - отсече. - Значи съм луд.

- Великите глави мислят еднакво. Легнахме под едно дърво и се заглеждахме в боровите клонки. Бяха много, много, толкова много...

- Колко ли са на брой? - почудих се на глас.

- Боровите иглички ли?

- Съзите.

- Ами...много са.

- Колко много.

- Просто много.

- Ама колко много?

- Искаш ли да знаеш?

- Искам.

- Брайтогава!

И аз започнах... 1, 2, 3, 4... Не се прибрах за закуска, нито за обяд... 7, 8, 9... Той ме остави, отиде да вечеря, аз броях ли, броях. Броях мечтите, които никога не успях да осъществя... 50, 51, 52... Донесе ми малко от бисквитите, които е имал за десерт. Не ги опитах, продължих да броя. Да броя мечтите, за които не ми стигаше смелост да мечтая... 67, 68, 69... Видях как по бузата му се спусна една сълза. Не знаех защо, бях прекалено заета да броя. Да броя сълзите, които нямах смелост

което ме нарани дълбоко последния път. Нещо, което заби леден къс в сърцето ми, откъсна го, отне ми го и не ми го върна... 173, 174, 175... Никога... 190, 191, 192, 193... Броях усмивките, които направиха живота ми по-розов, усмивките, които ме накараха да се усмихвам. Една усмивка винаги тъка кара да се усмихнеш. Когато човекът срещу мен се усмихва, усмихвам му се в отговор и аз. И в този миг на сърцето ми става леко, светът ми изглежда розов и не забелязвам грозните и отвратителни неща. Те

ки че те вече са избледнели. Избледнял не е само споменьт, който кара устните ми да се разтягат в загадъчна усмивка; усмивка, която само аз знам защо се е появила. Усмивка, която пази само споменьт. Друго не ми е остало... 598, 599, 600, 601... Изядох една бисквита. Надигнах се, прегърнах го за „довиждане“. После легнах по гръб под величественото дърво и продължих да броя боровите иглички... 689, 690, 691... Иглите на бора не са само един обикновени игли. Те са игли, които му помагат да бъде като мен. Някои от тях са красиви спомени, обвити в нежни розови листа... 742, 743, 744... Други са величествени мисли, градящи съществуването на усмивките. С една дума - щастливи мисли... 865, 866, 867... Заспах...

- Ей, ей, събуди се! Време е да се прибираш, вашите са се притеснили... Станах и безропотно се подчиних. Мъчаливо потеглихме към дома ми, аз отзад на мотора му. Усмивката не слизаше от лицето ми, нищо, че имаше полицейска кола пред къщата ми.

- Какво стана, преброи ли ги?

- Да, мисля.

- Всичките??

Учудването му беше съвсем нормална реакция, но усмивката на лицето му - не. Или може би беше, за него. Той винаги се усмихваше, не помня да съм го виждала сърщен или тъжен. Една такава, приятелска усмивка. Една усмивка, която нямаше да забравя. Или поне така си мисля....

- И колко са?

- Много.

- Колко много?

- Милион.

- Толкова много!

- Толкова. Има и още.

- Още какво? Огромните му черни очи се изцъклиха. Полицайката, току

що излязя от колата, се развила подири ми, когато слязох от мотора му.

- На онзи бор има милион и едно желания.

- Чии желания?

- На всички.

Отговорих, после тихомълко поех след крещящата нещо млада жена. Не я чухах, може би защото не исках. Не мислех, не усещах нищо. Само едно задоволство, прокрадващо се в душата ми като малка мусчица. Едно задоволство, което драшеше по кожата ми, карашо устата ми да се извира като след дъждовна дъга...

Виолета ИЛИЙКОВА

си там, винаги ще си бъдат. Просто моята усмивка ми пречи да ги видя... 80, 81, 82, 83... Сълзи, които са бистри и чисти, невинни пропилени кристали... 100, 101, 102, 103... Броях кристалните кристалчета в тях. Броях колко много кристалчета трябваше да скуля, за да намеря себе си. За да намеря това, които исках да бъда... 128, 129, 130... Броях сълзите, които пропиях за нищо. Броях сълзите, които не трябваше да са сълзи, а усмивки. Сълзи отминали, загубени усмивки... 136, 137, 138... Броях страховете си. Страхове, които никога нямаше да имам смелост да преодолея, за да продължа спокойния си сън. Колкото и да не е спокоен след кошмаря... 408, 409, 410... Броях целувките, стопили сърцето ми в студените зимни нощи. Броях докосването на ръцете, близо красивите думи на нежност и привързаност. Броя ги, опитвам се да ги скътам там, в сърцето, выпре-

Да бъде или да не бъде?

ности и анимационни герои в тях и тъврденията за здравословност и хранителност и зътвотвретните стоки? Ние, гимназистите, вече сме прекалено погълнати от гло-

балия свят, но въпреки това: в случая не само законите и забраните са необходими – трябва и малко воля, и много любов към собственото тяло и здраве.

Къде е ЕГ „Пловдив“ в тази борба? Засега, на първия етаж до кабинета по биология. Но до края на годината има време. Като една образцова гимназия, нашето уни-

лице трябва да е сред първите, които да прегърнат идеята. И без това наоколо е доста пусто и единственият избор, който имат ученици и учители, са именно биофизиките. Културата на консумиране трябва да съответства на облика на интелигентния млад човек. Или поне да го накара да се замисли. Честита Нова година!

Еница ГАБРОВСКА

от страница 1

Но проблемът е и социален – как се очаква от един подрастващ да не обръща внимание на хилядите реклами на сладки вкусотии? Дали не трябва да послевреме примера на Англия, която преди 2 години забрани изъчването на реклами с хранителни продукти по време на детски и младежки предавания, използването на известни лич-

ДРУГАТА

Триptyх

1.
Аз съм другата,
която винаги остава
след теб.

Аз съм другата,
която винаги минава
и никога не е нарочно –
просто аз съм друга.
Не тази, която очакваш да видиш
или очаква да бъде видяна.
Тя има други коси
и не нанася с очите си рани,
или поне няма да я боли,
ако не я видиш.
Тя е влюбена.
А аз съм другата
и използвам самоирония,
задето нямам нейните коси.
И я обичам,
и ние не враждуваме,
но коя избираш ти –
мен или ней, другата?

2.
Другата има име
и е уобона за гушкане –
няма болки.
Казва, че може да пее,
но по-важното е, че
сигурна е, че може да бъде със теб.
Аз мисля за теб
и нищо не обещавам.
Ние имахме само миг.
Не се чудиши коя съм,
не си правиши труда –
аз съм само другата
и мигове крада.

3.
Тя е с теб,
а аз съм другата.
Нямам право на игри.
Можем само да се срещаме
зрително, мисловно, несъзнателно,
но аз не бива да се влюбвам,
защото аз съм другата.
Друг път на друго място
ще си позволя илюзията,
че съм единствена.

Димитра ТЕНЕВА

Бохос САРАФЯН

Пламена ГЕОРГИЕВА

На К...

Скитах се.
Отчаях се.
Намерих те.
Спирателих се.
Смеех се.
Прибързах се.
Ласкаех се.
Отблъснах те.
Сънувах се.
Докоснах се.
Влюбих се.
Обсеби ме.
Нуждаех се.
Исках се.
Обичах се.
Мъчих се.
Следвах се.
Изгубих се.
Прежалих се.
Скитам се.

Понякога

Понякога единственото, от което човек се нуждае, е една мечта. Мечта, която е бил достатъчно смел да сътвори, достатъчно щастлив да повярва и достатъчно объркан, за да се бори. И това „понякога“, което е провокирало разаждането й, е било достатъчно, за да крепи, да упорства, да накара да се борим и живеем за нея.

Понякога миналото става точно тази мечта, защото изглежда толкова красиво, непостижимо, пълно и светло, че става смисъл на един цял живот. Оглеждаш се назад и виждаш, че си имал всичко, за което дори не си мечтал. И в този единствен миг осъзнаваш, че всичко около теб си е било същото – и къща, и хората, и постъпките... Само че с една разлика – тогава си се чувствал никак пълен отвътре. По един необясним начин всяко малко нещо е придобило смисъл; в един неописуем миг си видял и почувствал надеждата, усетил си как можеш да се пре-бориш с всичко, видял си доброто у хората. И вместо да събираш злост, да обиждаш и отвръщаш, ти просто пръскаш добро-то навън, защото онова, което е отпоре, е придобило един по-дълбок смисъл.

Понякога, когато звездите изгрят върху коприненото небе, виждаш, че животът наистина тече и ти си в него, бързаш напред, живееш, миговете не се връщат, но ти си този, който остава, който се бори и не се отказва, защото не искаш да стоиш от страни. И тогава откриваш мечтата, която спасява, миналото, което остава. И понякога, когато така усърдно се стараеш да видиш всичко това, а не се получава, трябва просто да затвориш очите си и да чуеш, че там някъде има надежда – има я мечтата, има го всичко онова, от което имаш нужда.

Понякога, обаче, когато знаеш, че си имал целия свят в краката си, че си бил истински щастлив и че все пак онзи дух не може да се побие, се оказваш сам – оставаш сам заради грешна дума, неправила постъпка или неосъзнаване на истината. Но изведните целият ти свят се срива, всичко изчезва и магията е погубена. А може би си осъзнал това твърде късно, а връщане назад няма... И единственото, което остава, е споменът по това минало, защото знаеш, че ще те съхрани. Може да си си въобразявал, може да не е било толкова реално, колкото изглежда, но ТИ имаш нужда от него, имаш нужда дори да се самозадържаш, защото това е твоята последна сламка, за която да се хванеш. Защо? Защото е изчезнала сината, изчезнал е и източникът... Но важно е не неговото присъствие, а самото му съществуване, защото то е онова, което е променило всичко.

Понякога в мечтите ни всичко изглежда по-красиво, отколкото всъщност е, по-приказно, по-дълготрайно, по-нежно, по-съкровено. И човек прегъръти идеята за него заедно със страх да не го изгуби. Защото истината е, че е по-страшно да изгубиш тази голяма надежда и светлината в себе си, отколкото самата лъжа за тях... Но е красиво, нали? И докато не съумееш да го почувстваш сам, наистина никога няма да проумееш думите. Онова усещане, когато всяка фибра от тялото потръпа не от присъствието и не от думите, а само при мисълта за срещата, онзи момент, в който осъзнаваш, че това е било и ще бъде най-хубавото нещо в живота ти, онзи спомен, който ще накара дори и точката, в която си се втрениши, да придобие смисъл и да стане обект на обожание, защото не е само твоя... Онова докосване, което ще усещаш всеки път на това място, онова място, край което ще минаваш и ще се изпъльваш отвътре, онази музика, която ще ти припомня не тъжното и сивото, а именно, че си имал толкова много и си бил толкова щастлив... и си го забуби.

Понякога, понякога... толкова понякога, че забравиш, че времето ще отлети и ще останат грешките, които припомнят. Но ще остане и нещо красиво и запомнящо се, и целувката, и прегърдката, и подкрепата, и чувството... А това е мечта, мечта, която и за миг не позволява да се почувстваш самотен. Единственото, което има значение, е че го е имало... наистина го е имало и парещата болка заедно с безспирната работа на главата ти припомнят... Но, в крайна сметка, въпреки всичко, това е начинът да усетиш, че наистина си живял, че наистина живееш и ще продължаваш... ще продължаваш, защото, ако си имал всичко това или поне мъничка частичка от него, ти имаш всичко и си изживял пълнокръвно даже и секундите от живота си.

Понякога всичко, което трябва да направиш, е да имаш мечта и да си достатъчно силен, за да повярваш в нея истински! Никой не може да каже някъде е пътят, ти сам го проправяваши... Просто бъди сигурен, че този път има онази светлина и надежда, които ще те накарат никога, никога, никога да не съжаляваш за нищо!

На К...

A wild hope

In a crazy world
Anything can happen
If you will it to
I'm just a hazy girl
Blurring all the edges
Only seeing blue

Тази статия не е оптимистична, може би защото самата аз не съм от най-оптимистичните и усмихнати хора. И въпреки че се опитвам да вярвам в добро и да оценявам това, което имам, а не това, което нямам, понякога е наистина трудно.

Не мога да слушам, че животът е хубав, когато прекрасни хора си отиват и научават след три месеца. Не мога да съм безучастна при всичките истории, разказани през сълзи в женската тоалетна за кофти оценки, които провалят нечие кандидатстване и бъдеще. Не мога да приема как за един миг всичко може да се промени, без дори да имам възможността да осъзная жестокостта на това, което ми се случва. Не искам да повярвам, че бих могла да загубя толкова много неща и... хора. Не искам да съм заобиколена от всички този фалши, от толкова лицемерие, от хора, които унищожават всичко хубаво и оставят само наранени и отгорчен хора след себе си. Не искам красиви думи и нож в гърба. Нямам нужда от измамни иллюзии и празни обещания.

Просто искам знак, че нещо ще се промени. Отчаяно искам надежда и повече усмивки. Искам хубави неща.

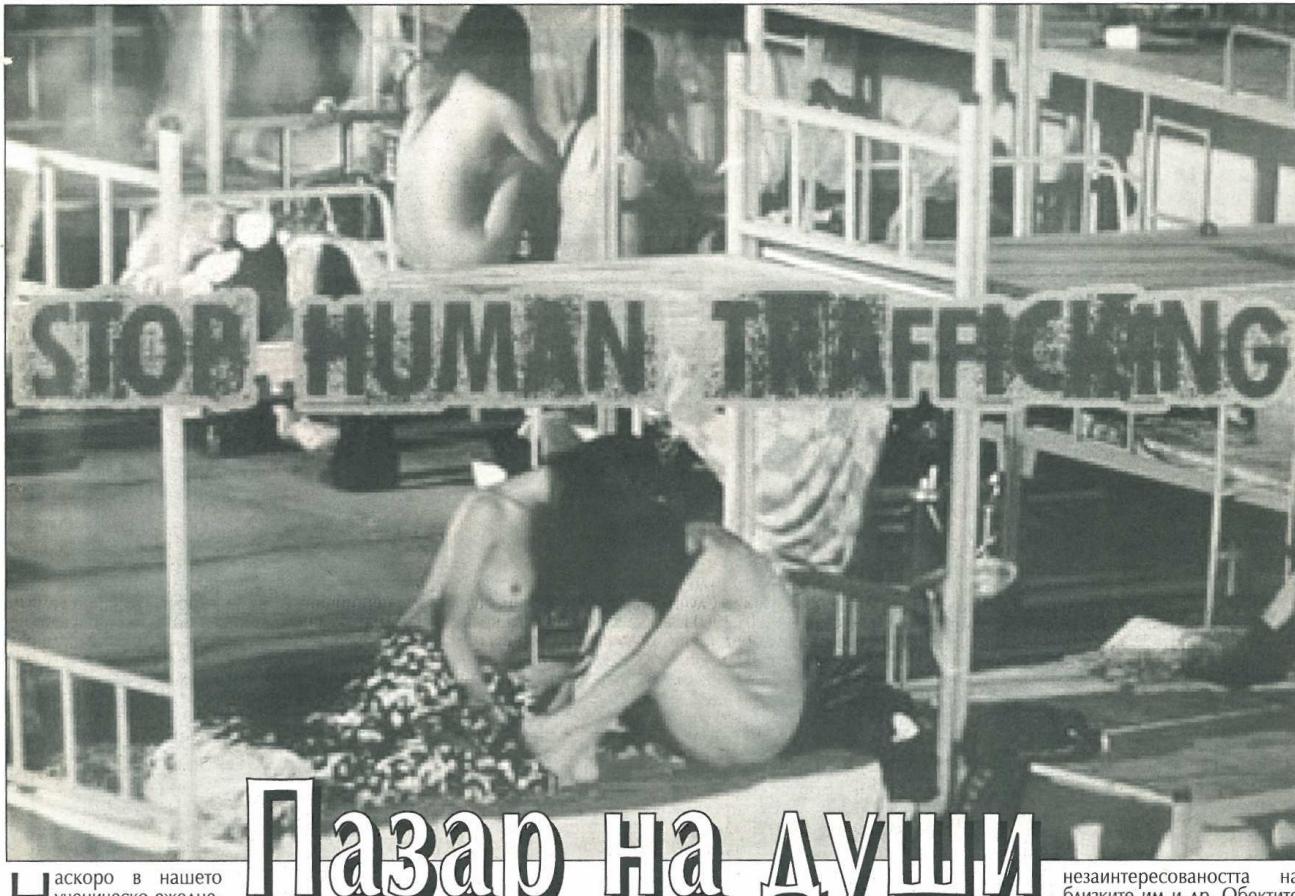
PS: Пиша това на 8.11.2008 г. (Архангеловден). Архангел Михаил е символ на доброто, на справедливостта и светлината. Носител е на силата, която облагородява, затова в иконите е изобразен с копие в ръка, а с краката си тъпче дявола.

It's a wild hope
A wild hope
A wild hope
Everything will be alright

Lyrics: Mandy Moore, "Wild Hope"
Written by:
Raindrops Keep Falling On My Head

Пламена ГЕОРГИЕВА

Пазар на души

Наскоро в нашето ученическо ежедневие навлезе темата за проблем, който може да се определи като един от най-страшните бичове на 21 век – трафика на хора. Поводът стана кампанията под егидата на Националната комисия, с партньорството на Министерството на образованието и науката и Държавната агенция за закрила на детето, под наслов „Трафик на хора: Време за действие“. Инициативата е по случай отбележаването на 18 октомври – Европейския ден за борба с трафика на хора. Тя протече от 20-24 октомври 2008 г., като класните ръководители от цялата страна разясняха в рамките на един редовен час на класа значението на това явление.

Често смятано за тривиално и подценявано, „съвременното рабство“ сякаш е извън фокуса на обществено-то внимание. Опасността е пренебреждана с наивното: „На мен не би могло да се случи“ или ужасяващото: „Това не е мой проблем“, докато не достига чудовищи размери. По данни на ООН всяка година между 2 и 4 млн. души стават жертви на „пазара на души“. Тази трагедия на съдбите придобива глобален характер, пред очите на обществеността. Буквално целият свят е оплётен в тази порочна мрежа. Установено е, че страните на произход (от които се набират жертвите на трафик) са главно от Източна Европа – Азия, Босна и Херцеговина, Сърбия, Черна гора, Украйна, Румъния, Молдова и България... за да достигнат до развитите държави – крайна дестинация като Великобритания, Франция, Германия, Испания и др. Заради кръстопътното си положение България се оказва територия на

интензивен транзит.

Тази ужасна практика се превръща в изключително доходен бизнес. Годишният оборот на трафика с хора в света е над 12 млрд. долара. Само търговските с наркотици и оръжие дават по-големи печали на престъпния свят. Естествено, тези данни са неточни, тъй като става въпрос за незаконна дейност. Експлоатираните се използват най-често за евтина работна ръка или извършват принудителна простиция. В крайна сметка, трафикът на хора е обявен за бизнеса на бъдеще-

проституиран. Предимно това са малчугани, лишени от родителска гръжа, живеещи на улицата или от проблемни семейства.

Втората група, младите хора, са подложени главно на сексуална или трудова експлоатация. Според информация на неправителствена организация „Face to face“ 11,2 на сто от простиращите насилни жени в Германия са българки. Българките са на трето място сред простиращите жени там след рускините и литовките. Повече от половината от жените са били привлечени във Федералната република с обещания за легална работа. 40% са вербувани от „импресарски“ агенции и обявии. Друга причина, която въвлича младежите, включително и момчетата, в трафика на хора, е желанието за по-добро образование, свързано неизбежно с финансовите възможности.

ти.

Сред основните фактори, които способстват за вербуването на жертви, са наивността на експлоатираните, липсата на информация и компютърни умения, незнанието на чужд език,

незаинтересоваността на близките им и др. Обектите на посегателство са често незапознати със законодателството в съответната държава и правата си. Доколко локалните и международни власти са ангажирани с борбата с проблема е друг въпрос.

Според думите на министър Даниел Въчев, председател на Националната комисия за борба с трафика на хора, „Умен е ози, който успее да излезе от всяка ситуация, в която мъдрият никога не би допуснал да попадне.“ Разумът и предпазливостта са най-добрите съюзници, които могат да защищат нищо неподозиращите граждани, въпреки че те не са гарант за сигурност. Затова специалистите съветват преди да се предприемат пътувания в чужбина да се направи обстойно проучване на крайната дестинация и организацията или университета, която ще приеме пътуващите. Освен това е добре да се съгласуват с близките у дома действията и плановете ни, копие на документите ни и дори тайна фраза – сигнал за опасност.

„Пазарът на души“ е рана на наше съвремие, която не зараста. Единственият лек за нея е бдителността и информираността. В ръцете на нашата общественост е да осигури възможност, за да се популяризират тези идеи. В такъв смисъл, кампания като „Трафик на хора: Време за действие“ са неизмеримо полезни. Организирането на дейности като тази имат за цел да се врежат като нажежено острие в съзнанието ни, за да ни накарат да се събудим от унеса на ежедневието – дори само за 40 минути.

София КАРДАЛОВА, 12-3
www.facetoface.bg

Земетресение!

Земетресенията, Скалата на Рихтер, или когато планетата Земя не издържа повече

За да развием статията по-надолу, дори да я започнем, трябва да изясним какво точно е земетресението.

Земетресенията

Земетресението е природно явление, породено от бързо и рязко разрушаване на земната кора, придвижено от сейзмични вълни (вълни, възникнали в хипоцентъра на Земята и разпространяващи се радиално). Те причиняват трептението, които ние засичаме като самото земетресение. Неговата мощност и разрушителна енергия се наричат още магнитуд. Началната точка, от която се ражда самият прлив на енергия, се нарича хипоцентър, често бива наричан огнището на Земята. Проекцията на хипоцентъра върху повърхността на планетата се нарича епицентър. Науката, занимаваща се с изучаване на земетресенията, е сейсмологията. Земетресенията се делят на тектонски и вулканични по произход, и на плитки, междинни и дълбоки според дълбочината на хипоцентъра. Най-разрушителни, естествено, са плитките тектонски земетресения, тъй като при тях енергията не налага с движението си към повърхността на Земята.

мята.

Скалата на Чарлз Франсис Рихтер

Скалата на Рихтер не е единствената скала за измерване магнитуда на сейзмичните вълни. В Европа се използват скалите на Калник и Зиберг, в САЩ тази на Мерквали, а в Япония – скалата на Омори. Скалата на Рихтер е наречена на своя откривател Чарлз Франсис Рихтер, един от най-известните американски сейзмологи. Скалата на Рихтер измерва магнитуда на определено земетресение, като представя една огромна логаритмична скала (видяхте ли, че математиката е особено важна наука ;). Резултатите от нея се разделят в 9 вида, показани подробно в таблица 1.

Най-големите земетресения

За най-големите и опустошителни земетресения, разбрисани от основата на нашата планета, се говорило много, говори се много и ще се говори много. Да не спомнявам колко книги са изписани по този въпрос, една от които дори

последства всички земетресения, които са споменати София през последните пет века. Книгата се казва „Разрушителните исторически земетресения в София“ и неин автор е Стоян Авдеев.

Gran terremoto de Valdivia (Чилийското земетресение).

Като най-голямо и опустошително земетресение може лесно да се определи това в Чили през 1960 г., чийто магнитуд е цели 9,50. Това е най-високият магнитуд, измерен никога. Случило се е на 22.05.1960 г. в ранния следобед с епицентър град Валдивия в Чили и е било предизвикано от няколко земетресения предишен ден с магнитуд, достигащ 8,00. Дълбочината му е само 30 метра, кое-то потвърждава теорията, че най-плитките земетресения са най-опустошителни. Следва цунами – вълна, която взима повече жертви от самото земетресение, поради незнанието за неговата появя. Появяват се поредица вълни с височина над 10 метра, които категорично променят Чилийското крайбрежие. В следващите 24 часа те постепенно намаляват, последната вълна е едва 6 метра висока. Вследствие на това земетресение се появя-

ват големи падини, реките променят теченията си, образуват водопади и пукнатини. Цунамито унищожава крайбрежието на Япония и Хавайските острови, които се намират в другия край на Тихия океан. Загиват 6000 души.

Аляска

Земетресението в Аляска е с магнитуд 9,3 и е второто по мощ на освободената енергия, което се е случвало никога. Учудващ е фактът, че се появява едва 4 години след първото, през 1964 г. Това разколебава учениците, тъй като те предполагат, че Велико земетресение се появява веднъж на 20 години. Нанесени са щети с размер 311 милиона щатски долара, и макар жертвите да са едва 125 души, това е един от превратните моменти в исто-

рията на икономиката на САЩ. В южната част, точно където се е състојал енергийният бум, се намират ключови петролни съоръжения. Третото по големина земетресение също е в Аляска с магнитуд 9,10 по Скала на Рихтер, 1957 година.

Русия

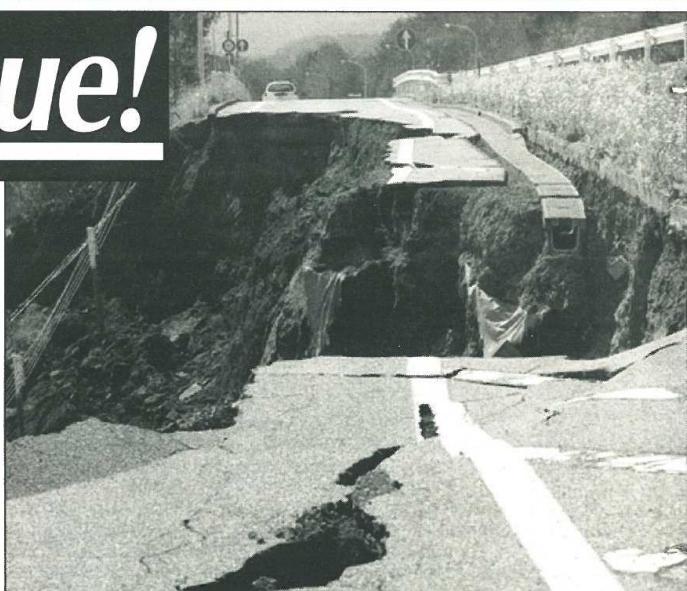
Това е земетресение с магнитуд 9,00, разтръснало земната кора на паметната дата 4.11. 1952 г. Причинено е от цунами, което удари Хавайските острови. Това е първото Голямо земетресение, което поставя учениите в недоумение и техните теории за честотата на земетресенията са истински разколебани.

Индонезия

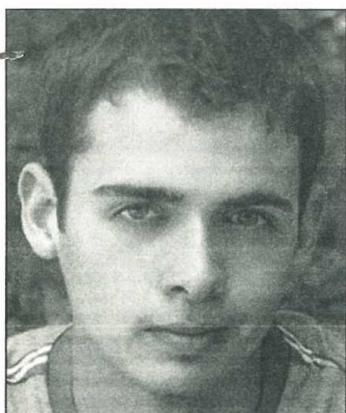
През 2004 година на 26 декември се случи петият най-голям кошмар на планетата Земя (и в моя живот, тъй като по това време се намирах на място, от което можех да наблюдавам внезапно настъпилата промяна на морското равнище). Земетресение с магнитуд 8,90 на остров Суматра отнема живота на хиляди хора. Образувалото се цунами бе с височина 24 метра и, преди да намали скоростта си и да увеличи големината си, се е движело с 970 километра в час. Навлеза до 2 километра навътре в сушата, енергията му е над 5 мегатона. За сравнение мога само да кажа, че използваниятата енергия от амунициите в двете атомни бомби през Втората световна война е два пъти по-малко – 2,3 мегатона. Външната цунами взима три човешки живота на 8500 километра разстояние от епицентъра, в град Струбци в ЮАР.

Може би трябва да се замислим какво правим, за да спрем тези земетресения. Може би трябва да се замислим дали това въобще зависи от нас, малките хора. Заштото, да, ние сме едни миниатюрни частички и срещу една вълна от 24 метра ние сме просто едни нищожества. И макар много хора да твърдят, че именно нашето влияние действа пагубно на планетата, аз съм твърдо против. Велики земетресения е имало, има сега, ще има и в бъдеще и това НЕ зависи от нас.

Виолета ИЛИЙКОВА,
11-в

ОПИСАНИЕ	МАГНИТУД ПО РИХТЕР	ЕФЕКТ	ЧЕСТОТА
МИКРО	По малко от 2,00	Не се усещат	Около 8000 на ден
МНОГО СЛАБИ	От 2,00 до 2,90	Отчимат се, но не се усещат	Около 1000 на ден
СЛАБИ	От 3,00 до 3,90	Усещат се, но не причиняват щети	Около 49 годишно
ЛЕКИ	От 4,00 до 4,90	Усещат се тресове, но рядко причиняват щети	Около 6200 пъти годишно
СРЕДНИ	От 5,00 до 5,90	Могат да причинят големи щети	Появяват се 800 такива земетресения годишно
СИЛНИ	От 6,00 до 6,90	Разрушително влияние в радиус 100 км	120 такива земетресения в годината
ГОЛЕМИ	От 7,00 до 7,90	Нанасят много сериозни щети в голям радиус	18 броя в годината
МНОГО ГОЛЕМИ	От 8,00 до 8,90	Сериозни щети в радиус от над 300 километра	1 годишно
ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ГОЛЕМИ ЗЕМЕТРЕСЕНИ	9,00 или повече	Освен нанесените щети са възможни и промени на релефа в близост 100 километра до епицентъра	1 за 20 години

Випуск 2008

Точно както предишните випуски, така и Випуск 2008 не прави изключение по броя на ученици, заминали да учат в чужбина. Тий като информацията, която те споделиха с нас може да бъде от голяма полза, решихме, че е добре и вие да хърърите по едно око.

Име: Николай Суванджiev

Випуск: 2008, А клас

Учи в: University Of Bath
(United Kingdom)

Стипендия: За английските университети няма стипендии (ако не си англичанин). Има само 'Student Tuition Loan', което е заем, който покрива таксите към университета (и го връщаш, като почнеш да работиш).

Резултати от изпити: В на CAE

Извънкласни дейности и награди: Имам награди/дипломи/уверения за компютърни проекти за състезание по химия, за Историческия музей в Пловдив, за Медицински университет Пловдив. Имам и уверения, че съм работил на няколко места.

За университета: Намира се до града Бат, който, от своя страна, се намира в южната част на Англия, близо до Бристол. От сравнително добрите университети е (топ 10 в класациите за английски университети). Може би едно от най-важните неща е, че има много добре функциониращ Student Union, към който има десетки клубове и общества, за всеки по нещо (танци, спорт, на второ място по качество на спортните съръжания в Англия, музика, фотография, бизнес, политика, екология, история, акробатика).

— Защо го избра?

— Защото е хубав университет, с утвърдено име и добра реализация на студентите.

— Как се чувстваш? Как е обучението?

— Чудесно се чувствам, университетът направо надхвърли очакванията ми. Обучението е модерно, съобразено със новостите в съвременните науки и като цяло интересно и на ниво (до колкото мога да преценя засега, де).

— Има ли много българи в университета?

— Само тази година сме над 20 българи в университета. Има и още българи от предишните години. Има и други хора от ЕГ-то!!

— Какво би искал да кажеш на всички, които са се насочили към Англия?

— Имайте предвид, че в началото ще е доста скъпо всичко, но това не е причина за отказване, защото си струва заради качеството на обучение, а и качеството на живота в Англия. Не се притеснявайте толкова за изпити по английски (мен примерно ме вземат с едно В на CAE), а повече наблгнете на мотивационното писмо. И ако имате въпроси и проблеми, не се притеснявайте да питате и разпитвате. (Може да вземете начин за връзка с мен от автората на статията.)

Ако някой иска още информация, може да не намери на Skype: s0vata (вторият знак е „нула“)

Пламена ГЕОРГИЕВА

Име: Марина Хубенова

Випуск: 2008, Ж клас

Учи в: Lafayette College, USA

Стипендия: \$35 000

Резултати от изпити: SAT I 2170, SATII Math IC 780, Math IIC 800, Physics 720; TOEFL 115

Извънкласни дейности и награди: заместник-председател на УП; член на клуб Дебати - второ място на градско състезание по дебати, трето място на национално състезание по дебати; второ и две трети места на национални състезания по физика

За университета: сравнително малък Liberal arts college, много добър за engineering

— Как се чувстваш? Как е обучението?

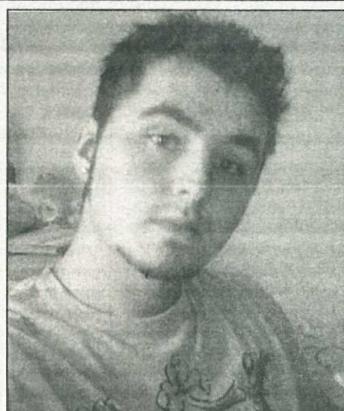
— Чувствам се прекрасно, сътрясът е много красив, подреден и организиран. Обучението е на високо ниво.

— Има ли много българи в университета?

— В момента сме осем. В моята година сме трима. Антоанета Малхасян от випуск 2006 също учи тук. Като цяло има тенденция да приемат българи. Аз лично знам за още четири, които са били приети тази година, но не са дошли.

— Какво би искал да кажеш на всички, които са се насочили към Америка?

— Определено си заслужава!

Име: Александър Лазаров

Випуск: 2008, И клас

Учи в: VIA University College, Denmark

Стипендия: Обучението е безплатно.

Резултати от изпити: TOEFL 80

Извънкласни дейности и награди: свиря на китара и съм изнасял концерти, компютърни проекции, например сайта на класа ми, който съм създал и продължавам да обновявам - <http://iclass.free.bg/>.

За университета: разполага с много добра база за IT Engineering

— Защо го избра?

— Избрах го, защото с база за работа и практика винаги ще науча повече, отколкото в България.

— Как се чувстваш? Как е обучението?

— Чувствам се като в гимназията още. Обучението е много стегнато. Лекциите започват в 8 часа и понякога продължават до 4 часа следобед.

— Има ли много българи в университета?

— Дори прекалено много.

— Какво би искал да кажеш на всички, които са се насочили към Дания?

— Бирата е по-евтина от водата, хората са много горни и особено датчанките. А и ако някой наистина иска да научи нещо - тук има шанс!

Едно лято, много фестове

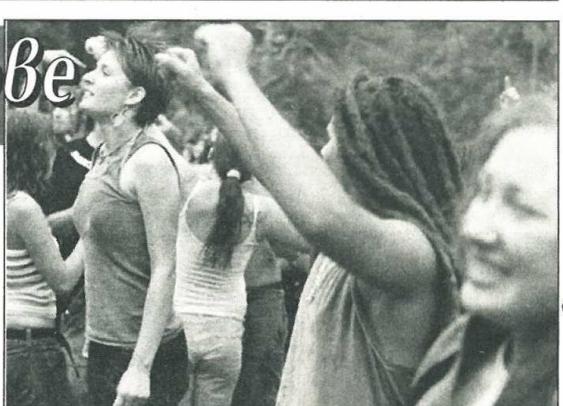
През изминалото лято в България се провеждаха няколко различни и запомнящи се фестове, които впечатлиха с хубава музика и як купон. Може би най-успешният фест беше Spirit of Burgas – толкова много-

го хора се бяха събрали на едно място и имаше за всеки по нещо. Оригинална беше идеята да има няколко различни сцени с различна музика (няма да забравя латино-цената, лудо парти беше). На

феста имаше и БГ сцена, като на нея се изявиха и групи от Пловдив (Automatic Flowers, Collapso и др.) Spirit of Burgas = яка музика, яки хора и як купон.

Друг фест по Черноморието (който се оказа „малко“ незаконен) беше техно фестът във Варвара (24 часа в ден-нощното постоянна музика). Имаше хора от цяла България и Европа, дошли с една цел... айляка и яката музика (и не само).

Трябва да се споменат и

фестът имаше и БГ сцена, като на нея се изявиха и групи от Пловдив (Automatic Flowers, Collapso и др.) Spirit of Burgas = яка музика, яки хора и як купон.

И, разбира се, не на последно място - екофестивала Earthdance, който се провежда едновременно в целия свет. В България се проведе на уникалното място в района около пещерата Проходна.

Много фестове, много нещо и си заслужава да се види. Догодина отново ще има и тогава взимайте раниците и не му мислете, гарантирани са хубави спомени (или липсата на такива изобщо).

Цвета ЕРМЕНКОВА, 12-Б

Да свършим нещо полезно

Задължително четиво за зайците

Може би, когато се записва след седми клас, си окрилен от мисълта, че ще учиш на ново място. Разбираемо! Малко си още и имаш мечти, фантазии, илюзии и още не си минал през Месомелачката.

Но когато излизаш от там, си раздвоен – неистова радост, че е свършило, но и съжаление, че си имал възможност да промениш нещо, а не си. За пет години ставаш свидетел и участник в историята на едно училище. Не можеш да си хладнокръвен, засяга те някакси. Като се замисля как, като бие зъвнечът за края на последния учебен час, искам да избягам надалеч, но и усе-

щам, че съм голям егоист. Все едно на другите не им е трудно?! Е, да, но какво правим, за да си улесним живота. Убедена съм, че всеки има мнение как да направим всичко „по-яко“.

Нека сме наясно – когато станеш част от ЕГ-то след седми клас, ти сключваш един вид договор – съгласяващ се да спазваш правилата му, но и запазваш право си да допринасяш за добрата и спокойна атмосфера на учебния процес и да обогатяваш социалния живот на дружетата.

Звучи сложна задача, ама не е – просто трябва да си веселяк и ентузиаст! Ако имаш идея за това, има три пъти да се извърши гласа ти и да коригира несъвършения

живот в училището: да си в парламента, да си част от вестника или да ходиш редовно до власт имащите и да си мръкваш предложенията. Нека като ветеран изясня всеки един:

1. Парламентът – отиваш там, сядаш на едно столче, слушаш и участвуваши в дискусии, гласуваш за това, което смяташ за редно и правено, и вече се чувствуващ ВЕЛИК. Велик си и за посрещам с бурен аплауз твоя мерак да се присъединиш към Парламента. Но понякога решенията там стигат бавно до главната сграда или понякога не се приемат. Трябва много търпение.

2. Личните доклади до директите не са са невъзможни, но са като

текжотоварното движение. Просто не препоръчвам този вариант!

3. Вестник „Делта ТЕ“ – дойдохме си на думата :) Това е наистина свободната зона, в която посланието ти ще достигне до всички. Редакторите са големи симпатия, винаги приемат статийки, снимки и материали... си правят страшни сбирки. Не се изисква да си маestro на перото, а да имаш идея! Виждаш, че и тази статия не е издържана като за The Times, но се опитва да каже нещо, което е важно, ако не за друг, то за автора. Другото: ако ти е срам от съучениците, не е задължително да си пишеш името под статията, а просто да си измислиш псевдоним! Така,

радвайки се на анонимния си гений, ще засиши вълка и агнето ще си е цяло. Запомни, че твоето мнение е важно и то е една тухла в стената на историята на ЕГ-то.

Когато от вестника ме помолих да напиша нещо, ориентирано и към зайците, честно казано се стъпиха: „Какво да им кажа на деца?“, а като се замислих, въпросът еволова: „Кое по-напред да им налея в кратуните?“. За пет години Английската се промени много и виждам, че следват едни от най-хубавите моменти, но някой трябва да ги посрещне, да ги поеме, да ги овладее – и това са учениците. От горе-до долу – шестици, може да ги постигне всеки зубрач, но духов-

ната аристокрация, която ние си носим, не може да се имитира или усвои. Елитни ни прави фактът, че се грижим за общността си.

И така, ако си в гравата зайче/дребось, се замисли колко готино е сам да участваш в управлението на училището си и да повляеш на мнението на маса от хора чрез твоите идеи, статии, дейности и т.н. А ние, 12 клас, ако не искаем да си спомняме за пребиваването си в Английската като „влязох излязох“, да се стегнем и да видим, че можем да оставим на тези бъдещи мъченици нещичко, с което да им помогнем, защото само ние знаем какво ги очаква ;).

Jolana

Най-скъпата подправка

Знаете ли, че има подправка, която струва 4000 лева килограма? Спокойно, лично проверих продават го в разфасовка по грам за 4 лева.

Шафранът е една от най-скъпите, да не кажа и най-скъпата подправка в света. Получава се от цветовете на шафрановия минзухар, като 1 килограм се получава от 300 000 цвета, тичинките на които се събират и обработват само и единствено ръчно. Естествено, че има начин да се използва и модерната технология. Но много готвачи са стигали до извода, че нищо не може да се сравни с ръчно набраните цветове.

Шафрановият минзухар разте в Югозападна Азия, за първи път е култивиран в Гърция. Растението издръжка на температури до -10°C и краткотрайна снежна покрива, както и на топли, сухи ветрове. Напълно заслужава високо поставената си цена не само заради трудното добиване и обработване, но и заради съдържанието му на 150 вида еретични и ароматни съединения. Има аромат на метален мед по мнението на много търговци. Вкусът му наподобява този на сеното, леко нагарчащ. Достатъчно е да се сложи само едно суканце в ястието, твърдят готвачите, за да добие то уникатен и неповторим вкус.

Съществуват няколко сорта Шафран, като Италианските разновидности с най-ниско качество, но за сметка на това и цена. Най-скъпите подправки са отгледани в Гърция, Македония, Кашмир и Иран. Рядко срещани и изключително скъпи са отгледаните цветове на минзухара в Англия, Швейцария. Пенсилвано-немският шафран е изключителен, местните имат своя тайна добавка към подправката.

Предполага се, че добавен в специална рецепта, шафранът помага за лекуването на рак.

Виолета ИЛИКОВА
11 в клас

На 15.11.2008 г. в Исторически музей се проведе състезание по история „Пловдив в древна опаковка“, организирано от Интерактив клуб „Пловдив“. В него участваха три отбора, представители на ЕГ „Пловдив“, СОУ „Патриарх Евтимий“ и Националната търговска гимназия. Нашият отбор беше в състав Александър Геров, Ралица Илиева, Светослава Николова и Ангел Вълков. За най-голяма радост на всички ни те се представиха отлично и взеха първото място. Поздравления!!!

Нешо за вдъхновението

Чувство на беспокойство, създадено от агонизираща миризливка, която кръжи около лампата ми. Дали да я изгася, като успокоя както миризливката, така и себе си? Неее! Не искам да ѝ дам напразни надежди и тя да сти сладко с чувство на уют във чинчичкото си сърце, докато на сутринта не хрупне под няколко от сънените ми крачки на път за тоалетната в 06.00 сутринта.

Що за перка има това животно! Бърмчи като стар вентилатор и лети, та лети! Самолет! Ако сега решаш да го бомбардират с нещо под ръка, вероятно ще узнаеш на свой собствен нос защо още се казва вунецица, което ме навежда на мисълта, че миризливка ѝ викат на галено!

Ей, каща най-накрая някъде зелената гадина...! За съжаление обаче вдъхновението ми също изчезна. Е, хубаво!

Край!
...ако желаете продължение,
пунсете миризливка за вдъхновение!
Боряна РАДЕВА, 11-в

Bunny Kacher- A typical story of how to build an acting career in America

On the fifth of November I took part in one of the most exciting classes I have ever attended and I just couldn't let the story of Bunny Kacher be known only to some freshmen classes. The moment I saw her I was sure that I had seen this woman on TV. Maybe that was because I knew that she was an actress but still, she just looked familiar. It turned out that I wasn't the only one who thought so because when Mrs. Stoeva (who invited me to her classes) first saw Bunny, she looked into her deep blue eyes and saw some sparkles in them. Then she asked her if she was an actress which came out of the blue for Bunny, who was totally overwhelmed and wondered "How did she know?". When Bunny came to Bulgaria she didn't think that anyone would recognize her and that she would have to talk about her career. It so happened, however, that she was recognized and even asked to tell her story and give the students their first acting lesson.

When the bell rang everyone became quiet and Mrs. Stoeva introduced Bunny. Then, a student gave a brief welcome speech and presented the guest speaker with a bunch of chrysanthemums. Bunny was very excited because of the results of the U.S. presidential elections and so were we. After chatting for a few minutes about the new president, Bunny began to tell the story of her life.

Bunny's parents were Russians who came to America determined to become Americans. That's why they didn't speak Russian to their children and that's one of the things Bunny regrets the most. Her decision to become an actress came naturally since her father was an actor and a very talented man (he even played some instruments by ear!!!). Bunny's first job was not in the acting field. In fact, Bunny was doing a typist in an office. Nevertheless, only two weeks later did she receive a call from the radio station and got up and left her job. Recalling this experience, she says that even her Broadway days were not as exciting as that time when she got her first radio job.

The job was an acting role in a radio series, which she loved for many reasons. First of all, she had to be a versatile actress since she had to play with different actors every day. What is more, she had to read a different script every single day and imitate different voices and cry

like a baby, talk like a little girl or even like a guy. This really impressed all of the students who asked her to imitate a British or a Russian accent which she did amazingly. I, myself was very amused when in the break a girl asked to take a picture of her and Bunny joked, imitating a capricious actress "Oh, honey shoot me from my right side; it's my best

interested in it, but she was wrong. Since they had never actually thought about the history of radio, they all were enchanted by it. In Bunny's opinion, the radio was so great because it made peo-

town Chicago where she was picked up for roles in Hollywood movies. She took part in a movie called "Nightmare in Chicago" where she had to run in the cemetery only in her underwear. Later a picture of her doing that scene came out in "Variety" magazine which is one of the most popular magazines for movies and entertainment. (What a pity that we aren't able to see this photo now!). What is more, Bunny took part in the movie "Surrender" where she played with Sally Field ("ER", "Legally Blonde 2: Red, White & Blonde", "Forrest Gump") and Michael Caine ("The Dark Knight", "The Prestige", "Bewitched"). Bunny has also played with Lawrence Olivier and other great actors whom she named. Unfortunately, they were unknown to her young audience.

I was thrilled to find out that Bunny was a member of the "Actors Studio". The Actors Studio is a membership organization for professional actors, theatre directors and playwrights. At the Studio, actors work together to develop their skills in an experimental environment, where they can take risks as performers without the pressure of commercial roles. There she was most influenced by Constantin Stanislavski, a Russian actor and director, who developed the famous Stanislavski's system. She said that the experience helped her hone her skills as an actress. According to Bunny, the famous saying that one is born an actor or that actors actually become actors because they don't want to be themselves is NOT true. She believes that one can develop and is really thankful about her experience in the Actors Studio, The Federal Theatre and the Group Theatre.

Now Bunny lives in San Diego, California and still plays once in a while. She directs reading groups and participates in reading performances. In her free time she is a guide in the San Diego Music Museum where she talks about the history of music. Moreover, she is very interested in art and helps in The Art Gallery. Bunny Kacher is an amazing and inspiring woman. I am so grateful that I had the chance to meet her. I am really sorry that despite all my efforts I am unable to recreate the great atmosphere that she created with her fascinating stories.

Ламена ГЕОРГИЕВА, 12-е

A few acting tips from Bunny Kacher:

1. Always make up a back story for your character. For example, think: Who are you? Where do you come from? That will help you play more convincingly.
2. Don't overact. It's better to downplay.
3. Always listen to what the other actors are saying.
4. The moment before stage: think again about your character and his or her background.
5. Always have an attitude. If you are scared, just talk with poise.
6. Since breathing right is vital try some diaphragm lessons. Lie on the floor and put some books on your back. That will help you understand where the voice is coming from and you will be able to control it.

7. Never upset an actor (To upset an actor means to stay in front of him so that you will be the center of attention.)
8. Try not to wave your arms too much. Just be controlled.
9. Learn from other actors.
10. BE HONEST!!!

use their imagination which could send them anywhere.

However, when the fifties came they brought with them the TV. This was a great opportunity for actors because they could take part in all kinds of commercials. Bunny did hundreds of commercials since she was quite proficient in imitating voices and even had to sing sometimes in them. When asked in what kind of commercials she used to play, she answered: "Whatever you can think of - from toilet paper to luxury soaps." This again, exhilarated the students.

Then another big part of her life began one summer when she was chosen to play in a summer stock theatre. Usually, in America, such theatres are viewed as a starting point for professional actors. In addition, she worked in a TV show with Studs Terkel, who is a radio and TV icon in America. She also played in movies. She first started in her native

Да събуднем мечтите си за един свят без боклуци!

Ах, ний живеим в тебе,
кат същи чужденци
и твоят дивен вид
ни не стряска, не привлича.
Рогачът в планините
по-много те обича, по-харно те
познават крилатите певци, но
ний не видим нищо, нам нищо не
ни трябва, доволно е, че даваш
покривката и хляба, и ние
в тебе, майко, ще умрем чужденци

Из „Отчеството любезно, как
хубаво си ти!“ (Иван ВАЗОВ)

Интеракт клуб Пловдив организира фотоконкурс с тематика замърсяването на околната среда. Главната цел е снимката победител да се използва за друга кампания, събрзана с рециклирането. Ние ще

се съвржим с всеки от участниците по електронен път след приключването на конкурса, за да съобщим крайните победители. Моля, спазвайте критериите, в противен случай рискувате да бъдете дисквалифицирани от конкурса.

Ето и критериа-

фотоконкурс

ме: Минимален размер: 2400 x 3000 px Начало на конкурса: 03.11.08 Край на конкурса: 03.01.09 Ограничение: 3 снимки

Фотографиите изпращайте на е-майл адрес : interactconc@mail.com

И, разбира се, наградата: Фотографията победител ще бъде използвана за рекламен плакат за на-

шата кампания, съврзана с рециклирането. Билбордът ще бъде изложен в центъра на град Пловдив с цел популяризиране на идейта и проекта. Ние смятаме, че това също би могло да допринесе за популярността на автора на снимката. Другата награда се състои във фотографски албум на National Geographic, който всеки занимаващ се с фотография заслужава да притежава. И не на последно място ще бъде публикувана статия (или интервю) с победителя във Вестник „Марица“.

Всички участници ще получат грамота и нашата благодарност за участието им в конкурса.

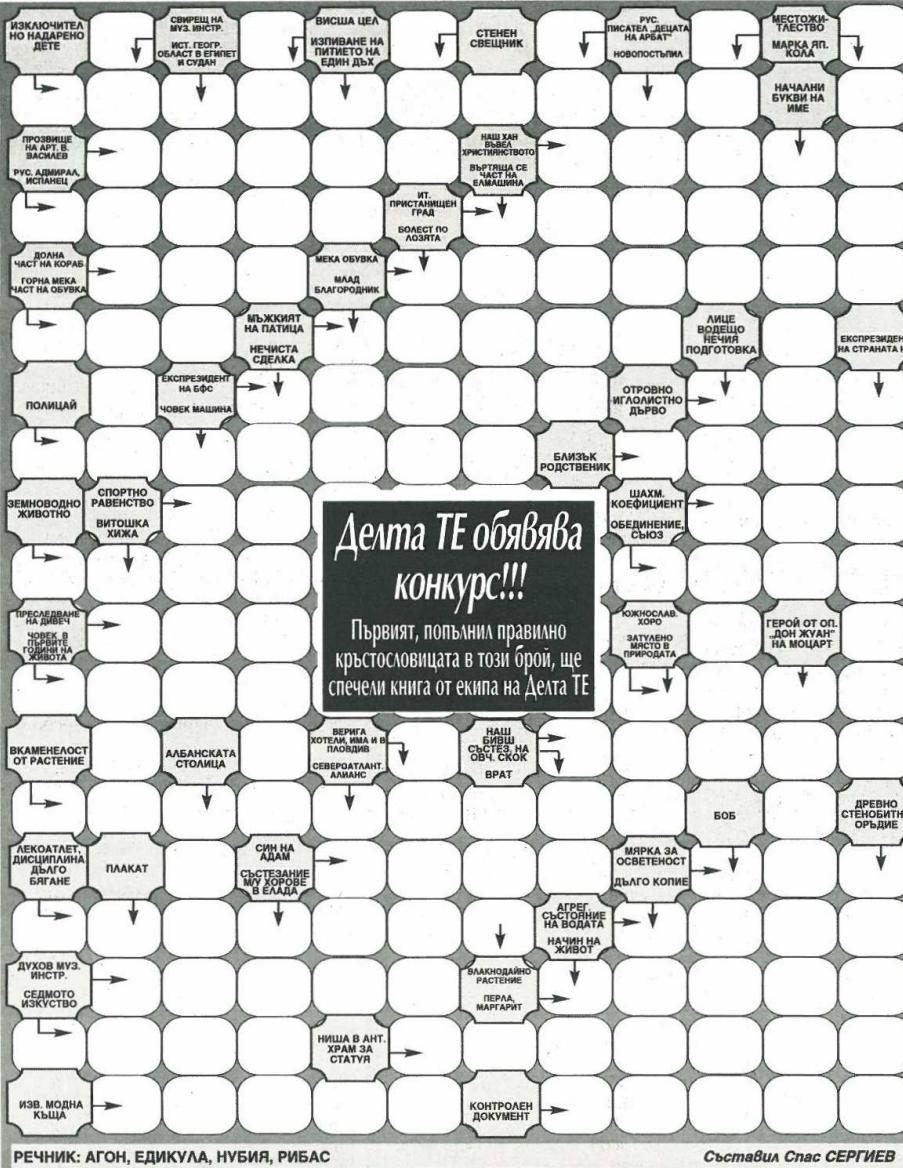
Очакваме Вашите снимки с нетърпение! Клуб
ИНТЕРАКТ -
Пловдив

Rila News

На 5 ноември излезе първият брой на електронния бюлтетин „Rila News“. Издането е продукт на Френската асоциация за опазване на Национален парк Рила „Франция – Рила“. Бюлтетинът е създаден в сътрудничество с български природозащитни организации и с подкрепата на швейцарската фондация „За една хуманна Земя“ и цели ежемесечно да информира европейската общественост, екологични организации и учебни заведения за най-значимите събития, свързани с Рила планина, притегателен център за много туристи и ценители на природата от цял свят. Издането е с великолепни фотографии и залага едновременно прекрасните възможности за екотуризъм в планината и драматич-

ната битка по опазване на парка и неговите околности от застраяване. Rila News излиза едновременно на френски и английски и може да бъде свободно и безплатно разпространяван. Изключителното за издането е, че за първи път чисто регионален проблем, като този със застраяването на българските планини, получава такова внимание и реално ще бъде обсъждан в цяла Европа. Според председателя на „Франция – Рила“ г-н Давид Моран издането ще се развива и ще обхваща все поширок спектър от екологични проблеми. Можете да разгледате и изтеглите Rila News на следните интернет страници: www.greenvalkans.org, www.forthenature.org и www.france-riila.fr.

Сандия ВЛАХОВА, 12-е

Define your world

<http://www.urbandictionary.com> – Urban Dictionary is the slang dictionary you wrote!

Разглеждайки интернет, насоки попадаха на един доста интересен сайт. Става сума за речник. Става сума за речник с глабно Р. Става сума за РЕЧНИКА.

Това е място, където всяка една сума (ама абсолютно всяка една) е коментирана и обсъждана от регистрирани потребители. Може да се забравите 8 търсещи на суми като „чалаг“ и „даскало“, написани, естествено, на анализки. Създален 1999 година, онлайн речникът пребогатства 3,345,683 дефиниции на различни суми. Приятно прекарване в сайта :).

Биолета ИЛИКОВА 11-8 клас

Судоку

5	1	4					
2	8		3	5	4	6	
	2			7		8	
3					1		
6					3		
	5				1		
4	5				7		
6	1	7	3		9	8	
					4	9	7

ОТГОВОРИ

8	5	1	4	7	6	2	3	9
9	7	2	8	1	3	5	4	6
3	6	4	2	9	5	7	1	8
5	2	3	9	6	1	4	8	7
1	8	6	7	4	2	3	9	5
7	4	9	5	3	8	1	6	2
4	9	5	1	8	7	6	2	3
6	1	7	3	2	9	8	5	4
2	3	8	6	5	4	9	7	1

**Езикова гимназия „Пловдив“ -
училищно настоятелство**

БУЛВАНК

IBAN BG14UNCR76302075771664 BIC: UNCRBGSF

Езикова гимназия „Пловдив“ ЮРОБАНК

BAN BC07BPB179243185491900 BIC: BPBIBGSF

ЕГ „Пловдив“ вече има официална банкова сметка, на която всеки може да дари средства! Също така дарителят може да уточни точно за какво иска да се използват парите му (материална база; събитие, организирано от училището и т.н.), така че да види с очите си праяката полза от благотворителността му!

**Отворени
публикации**

Ако искате да споделите нещо, което ви е зарадвало или с което не сте съгласни, ако искате да се оплатите, да изразите свободно мнението си, „Делта Тe“ е точно място. Изпращайте материала си за специалната рубрика „Отворени публикации“, в която свободната е в ръцете ви! Вие решавате!

От редакционния екип

Фотоклуб!!!

Запечатахте ли страхото си лято на снимка? Видяхте ли света през обективи? Запалихте ли се по щракането? Ако е така, фотоклубът на училището ви прегъръща за добре дошли! А „Делта Тe“ чака творбите ви, които цяла година ще запълват страничките с творчество, а по-нататък, защо не, и коридорите на училището ни. Споделете своя поглед към живота, споделете страсти си!

Очакваме ви на e-mail:
[deltate@gmail.com!](mailto:deltate@gmail.com)

Наздраве!

На страниците на „Делта Тe“ можете да изпращате поздравления, целувки, обръщения и изненади на учениците и учителите си. Зарадвайте другарчето, правете се специални взаимно.

Очакваме ви!
От редакционния екип

✓ When you look into the mirror holding up a dozen roses, you see the 13 most beautiful things in the world.

✓ Turn to the girl sitting next to you at the bar and say, „I'm not really this tall... I'm sitting on my wallet.“

✓ Well, here I am. What were your other

two wishes?

✓ I wish I were a tear so I could start in your eyes, live on your face, and die on your lips.

✓ Is your dad a thief or something? Because someone stole the stars and put them into your eyes!

✓ If I could rearrange the alphabet, I would put U and I together.

✓ I may not be Fred Flintstone but I can sure make your bed rock!

✓ Excuse me miss? You dropped something back there? My jaw!

✓ He: You look like my third wife. She: Oh, how many times have you been married? He: Twice.

✓ I have had a really bad day and it always makes me feel better to see a pretty girl smile. So, would you smile for me?

Радослав TAKEV, 12-3

ДЕЛТА ТE

Редакторски екип:

Пламена ГЕОРГИЕВА, 0899 251 023

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354,

Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,

Невена КИЧЕКОВА, 0889 181 925

Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944,

По този брой работиха:

София КАРТАЛОВА,

Димитра ТЕНЕВА,

Цвета ЕРМЕНКОВА

Ралица ИЛИЕВА,

Виолета ИЛИЙКОВА

e-mail: deltate@gmail.com

**Този вестник е осъществен
с помощта и съдействието
на ИК „Марица“ - Пловдив**